यस्त्रयिविदा विदुः। ऋचः सामानि यजूंषि। सा हि श्रीरमृतासताम्" [२६] इति। हे अहे अहिंसितव्य बुध्निय बुध्ने मूले जगदादावुत्पन्नावसथ्य मे मदीयं ऋगादिरूपं मन्त्रं गोपाय। यं मन्त्रं त्रैविदाः वेदत्रयाभिज्ञाः ऋषयः अतीन्द्रियद्रष्टारो विदुर्जानन्ति। तं मन्त्रं गोपायेति पूर्व्वत्रान्वयः। वेदत्रयोक्ता मन्त्रविशेषाः ऋगादयः। गृहक्षेत्रादिपालनं परित्यज्य मन्त्रपालनप्रार्थने कारणमुच्यते। सतां सन्मार्गवर्त्तिनां ऋगादिरूपा खल्वमृता श्रीः। धनादिरूपायाः श्रियो बहुधा विनाशः सम्भावितः। ऋगादिरूपायास्तु पुनः पुनरभ्यासेन अभिवृद्धिरेव न तूपक्षयः॥

कल्पः। "चतुःशिखण्डा युवतिः सुपेशाः। घृतप्रतीका भुवनस्य मध्ये। मर्म्मृज्यमाना महते सौभगाय। मह्यं धुक्ष्व यजमानाय कामान्" इति। वेदिं सम्मृज्यमानामिति। अनुमन्त्रयते इति शेषः। अस्य च दर्शपूर्णमासगते याजमानत्वात्तस्याङ्ग एवायं मन्त्र उत्तरे द्रष्टव्यः। बालानामूर्द्ध्वगताः चत्वारः शिखण्डवदुन्नताः श्रेणिद्वयांसद्वयप्रदेशा यस्याः वेदेः सा चतुःशिखण्डा युवतिः। मिश्रयित्री सर्व्वाणि हवींषि वेद्यां मिश्रीभवन्ति। तत्राहितत्वात् सुपेशाः सुवर्णं तद्वच्छोभमानं रूपं यस्याः सा सुपेशाः। घृतप्रतीका घृतमेव प्रतीके मुखे यस्याः सा घृतप्रतीका। आदावाज्यमेव वेद्यामासाद्यते। तादृशी वेदिर्भुवनस्य मध्ये अस्माकं महते सौभगाय मर्म्मृज्यमाना अतिशयेन शोध्यमाना वर्त्तते। हे वेदे यजमानाय मह्यं कामान् धुक्ष्व सम्पादय॥